

Õnnisõnad

Kristlik
Ühing

Ühendus
Kristuses

Mina elan ja teie peate elama
Joh. 14.19

№ 4.

Ajakirjas avaldatud tööde äratrükkimine, tõlkimine
ja mahakirjutamine nii osadena, kui tervikuna
ei ole lubatud

Ajakirja „Elu-Päike“ tellimisehinnad:

Neli	numbrit kättesaatmisega . . .	75 senti
Kahaksa	„ „ . . .	Kr. 1.45
Kaksteiskümmend	„ „ . . .	2.25

Üksik number 20 senti.

ELU-PÄIKE

KRISTLIKU ÜHINGU „ÜHENDUS KRISTUSES“ VAIMLIK-KIRJANDUSLIK AJAKIRI

№ 4

Vastutav toimetaja: Karl Nusar.
Väljaandja: KRISTLIK ÜHING „ÜHENDUS KRISTUSES“.
Toimetuse ja talituse aadress: Põltsamaa, Postkast, № 49.

1933.

Andu Jeesusele!

(Järg.)

„Mu poeg, anna Mulle oma süda!“

(Õpet. s. 23, 26).

Issandast ära kistud, kauged ja võõrad, ekslevad maailma kõrves jänus surevad hinged... Nad surevad vaimlikult... surevad sellest, et nad lahutatud Eluallikast. Oma Loojast lahutatult, otsivad nad rahuldust... otsivad õnne... otsivad teadmisi... ning kõik nende maapealsete otsingute suund on maisele.

Nad otsivad sõprust... otsivad truudust ja õigust... otsivad tõelist armastust... **Kõike seda otsivad nad inimesis.** Mitte leides maa peal absoluutset, igavest, tõset ja ehtsat, vajuvad pettunud hinged proosalise ja igava pessimismi hämarusse... või traagiliselt heites kõrvale oma ideaalsed püüded inimelu kõrgustele, laskuvad tema madaluste põhja ja nii hingitsevad sihitult, mõttetult, sidudes ennast maise olemise tulba külge... Kõik on koondunud sellele, et leida „mingisugune“ mõte, „mingisugune“ väärtus ja pärisorjastada ennast füüsilis-hingelise elu köidikutega.

Ja kõik need otsingud on väljaspool inimest. Kihutades oma ettekujutuse kaunikirjaliste kangastuste järele, lähevad hinged ikka kaugemale ja kaugemale oma sisimast vaimlikust isiksusest... ning kaotavad enese elutormide keskel... **Kaotades Jumala — kaotab inimene ka enesel**

„Mu poeg, pöördu tagasi ja anna Mulle oma süda!“

Ilma et mõistaks selle kõrgvaimliku olemise sisu, mis läinud kaduma inimesoole; ilma et teaks väljapääsu igavesest ummikust, inimesed, kujutades endid ette „jutlustajatena“ ja „prohvetitena“, võtavad juhtida hingi igavese õndsuse juure,

omamata seda eneses; võtavad juhtida hingi Kristuse teed, minnes ise laia ja mugavat maailma teed. Sõnadega aga mitte eluga juhivad nad hingi täielikku teadmatusse ja meeleheitesse, hauataguste saladuste käabaslikku vaikimisse; juhivad hingi, teadmata ise: kuhu lähevad, mispärast lähevad ja kelle juure lähevad?

Vaimlik resultaat — avatud Kristuselt: pime juhataja ja temale usaldunud hing langevad mõlemad auku. Kõik see miljonite hingede elu — igavest elu — makse vaimlik tragöödia, ehitatakse üles vaimlike komöödiade; inimene, kes ei tea **Elavat Jumalat**, ei otsi Temaga mingit **elavat** osadust, lenneldes ise otsekui oma saatuse tahtetu ori, kui värisev tühine leht, tumedate sügistuule lillide tahte järele, võtab järsku avada midagi „igavest“ ja „absoluutset“; võtab keset oma kunstlikke üleslende kõrgusse ja loomulikke langusi alla — avada Kristuse teed. Ja nende järgi sõnakuulelikult, armetult, orjelikult, lendavad üles ja langevad tuhandeid sarnaseidki lehti, lenneldes mõttetult uskmata sügisilmastikus. Pärige neilt aru nende elust ja nad vastavad teile jugadena sisutuid ja tähenduseta sõnu.

Nad usutavad teid, et nende elus saabund igavene kevad... et nad päästetud et nad on sadamas; et nad on pühad ja taevas...

Nad kõnelevad... kõnelevad kaunilt ja targalt võõraste väljaõpitud fraasidega, kuid kõik see on surnud sõnade plastika, liikumata, tardunud... kõnelevad külmast, igavesest surmast...

Need hinged ei näe vaimlikult, ei mõtle vaimlikult ja hukuvad... hukuvad oma kergusklikkuse, oma kogenematause ohvritena... vale ja pettuse ohvritena. See on

№ 4 9178
KIRJANDUSLIK ÜHINGU

+

o

Sf. 8581

saatuslik resultaat kõikidele hingedele, kes lähevad mitte Elava Kristuse, aga inimese juure!

„Mu poeg, märka ja anna Mulle oma südal!“ Kurvastusega olen kohanud kord Issandale andunud hingi, kuid kes polnud elus kunagi andunud Temale...

Need on hinged, kes anduvad Issandale, minnes mööda patukahetsusest; hinged, kes ei lõpeta oma ümberpöördumist ja seepärast pole neil Kristuselt isiklikult pattude andeksandmise tunnistust.

Need hinged pole astunud elavasse ühendusse Kristusega!

Nad annavad ennast ainult sõnades, tegemata südames mingitki sisemist põhjalikku otsust. — Usklikud kutsuvad oma koosolekul hingi anduma Issandale ja tembeldavad niisugust sõnadega andumist ümberpöördumiseks — ilus pitserdis varjulust! Rebides välja tervikulisest Jumala Sõnast üksikud tekstid, moonutades nende vaimlikku mõtet, nad toovad neid oma isiklikkude uute ümberpöördumise teooriate tõestuseks. Nad kuulutavad ainult usku, hingelist, passiivset, elutut ja tegevusetat kurivaimude usku — **usku sõnades aga mitte tegudes!** (Jaak. 2, 18—22).

Sarnase Issandale andumise vaimlikpühholoogiline analüüs avab tema saatanliku olu: ääretu vale ja salakavaluse. Hing andub Issandale! —

Näib, missugune tõemeelne ja palav otsus! Missugune suur ja vaimlik vägitegus! Tegelikuses aga seesama hing, salates ära mõned patused avaldused, jätkab oma endist sisemist patust ja maailmalikku seisukorda; muutes osakaupa oma elus välist dekoratiivset külge, **jääb nagu ennegi — Jumalata!**

Kohutav on see, et hing kujutab ennast ette Jumalas, olles samal ajal Jumalata! — Sellest jumalataolekust kõneleb tema elu, tema teod, tema suhtumised... ta ei oma isegi nõrkagi ettekujutust Elavast Jumalast ja alalisest osadusest Temaga!

Nagu elektrivoolust väljalülitud vooluseadis lakkab edasiandmast energiat ja valgust, nii ka Jumalast lahutatud hing ei suuda väljendada jõudu ega vaimliku elu vilju! —

Niisuguse Jumalale väärandumise õigustuseks rakendatakse asja külge saatanliku loogika.

Tarvis on ju vaimlikult õigustada oma tervele Jumala Sõnale vasturääkivat, viljatut ja tulemusteta tegevusetust! Tuuakse ette järgmine õigustus ja kõneldakse: „Hinged anduvad nii sügavalt Issandale, et loobuvad igasugusest vaimlikust enese-

liigutamisest ja kasvamisest, loovutades selle kordasaatmise enese juures Issanda hooleks“. — Sel viisil peavad hinged, selle uue teooria järgi esinema passiivsetena nendes sündiva Jumala tegevuse pealtvaatajatena.

Mina nimetan seda: kristlikkude hingede nirvaanaks! —

Andudes Issandale selle meetodi järgi s. o. inimliku meetodi aga mitte Jumala Sõna järgi, loobuvad hinged vaimlikkudest jõupingutustest, ei taha vaimlikult vaeva näha enese ja oma seisukorra kallal, ei lõpeta patukahetsust ja ümberpöördumist, ei salga ära oma isiklikku elu, jättes kõik selle nende eest Issanda teha ja seepärast kooskõlas tekstiga Jumala Sõnast: **nemad ei kisu oma poole Jumala Riiki!** (Matt. 11, 12). Need hinged asendavad igasuguse vaimliku tegevuse oma Issandale väärandumisega ja kõik vaimliku vastutuse oma elus panevad eneselt maha ning seavad koormaks Jumalale.

See on puhtsaatanlik loogika: nemad on Jumalale andunud, aga nüüd pole see juba enam nende asi, vaid Issanda mure, et **nemad ei teeks pattu ega langeks kiusatuse...** Vaimlikult kogenenule on selge, mille poole saatan siin tüürib, mängides hingedega sõgesikku. — Hing, andudes Issandale ainult teoreetilisel teel, kui tema ka saadab oma lubadust härdade pisaratega ja ohkamistega, jõuab tingimata välja täieliku meelegeheni ja uskmatuse, sest et lõpetamata ümberpöördumist, kohtamata Issandat vaimlikult, astumata elavasse ühendusse ja osadusse Issandaga, **jääb hing ärakistuks oma Loojast, jääb lahutatuks Temast ja seepärast ei või vaimlikult praktilisel teel minna Kristuse järele.** Niisugune hing on jõuetu, vaimlikult elutu: ta on viljatu ja elutu! —

Olles teistelt veendumusele viidud, et ta on „Jumalas“, kuid saavutamata seda ise tegelikuses, läheb hing ettekujutuse teed, kirjutades enesele juure seda, mida tal vaimlikult pole, või pöördub tagasi maailma, pettudes tühjas usuelus, mis vormub, ilma Jumalata elus — nimetuse all: „elu Jumalas“, nagu ma seda olen piiritlenud varem, kirjutises „Religioonsed liikumised“ („Elu-Päike“ № 1).

Küsimusele: mispärast puuduvad elu viljad, pole vaimlikke tegusid mispärast nende ülevalpidamine elus ei erine sisemiselt maailmalikest? — need hinged vastavad saatanliku loogikaga: „Meie oleme andunud

Issandale, tähendab andsime Issandale ära oma tahte—teda ei ole—ta on surnud ja nüüd juhivad meid ainult Issand! Ümberpöörumata patused pühaduse rüüsl — Kui sellelt varjupühaduse rüüsl hakkavad eredalt välja paistma patuse lihaliikuelu, ka argipäeva inimese silmale nähtavad plekid, hinged õigustavad ennast, ja minnes edasi nendelt omaks võetud saatliku loogika teed, loevad et nende probleemilise Issandale andumise momendist peale vastutus nende elu eest on läinud Issandale ja nemad on vabad (!) „Vabad“ — kuid milles? kas patustamises? sest vaimlikkude teondite, jõupingutuste ja töövaeva vabadust oma seisukorra kallal, nad loevad liigseks, saavutama nende eest peab— nende arusaamise järgi—Issand. Tuleb välja, et ka patuses elus on Issand mitte ainult süüdlane, vaid ka osanik nende pattudes. Ühest küljest on nendel hingedel: väljapeetud passiivsus vaimliku elu vastu; teisest küljest aga täielik aktiivsus maise, maailmaliku, patuse ja isikliku elu avaldusis!

Passiivsus ainult rakendumises vaimliku külge! Saabub paganaks muutuva kristlase viljatu nirvaana.

„Mu poeg, saa mõistlikuks ja anna Mulle oma süda!“

Ainult poeg või tütar võib anda vabalt oma südame taevasele Isale. — Vaimlikult tähendab see, et ainult sellel on võimalus ja võimus anda ära oma süda, kelle süda vabanend Kristuse väega, patukahetsuse ja ümberpöörumise läbi, patu ja saatana köidikuist; süda, mis vaba igasugusest orjalikust sõltuvusest — ininimkõitmeist.

Ainult see, kelle süda Kristuses vaba, võib juhtida neid. See Kristuse verega pestud Kristuse armastusse uppuv puhas, õilis süda.

Seda südant tahab Isa täielikuks omandiks, et teda ära pruukida inimhingede hulkade päästmiseks.

O, sõber, ära viivita, otsusta ka sina oma südame Issandale anda. Anna süda tagasitahtmata, jäädavalt, tervena ja kõigega.

Südame peab ära andma täies tõemees. Ei ole küllalt anda ükskord oma süda Issandale!

Seda tuleb teha iga päev, iga tund ja alati!

Annud enese Issandale — on alaline, igapäevane enesele ja oma tahte suremine (I Kor. 15, 31). **Sellega, et hing kunagi on annud enese Jumalale, on pandud ainult esimene vaimliku vundamendi kivi.**

Rühkides mäkke, mu sõber, sulle avaneb ikka suurem panoraam ja mida kõrgemale, seda kaugemale sinust eemalduvad horisondid, seda enam näed vaimlikult läbi oma ärasalgamise välja. Tõustes lõpmatusse kõrgusse, taanduvad lõpmatusse kaugusse sinu maad ja taevast ühendavad horisondid.

Mida kõrgemale sina, seda laiemad sinu enesesalgamise piirid! — Kuni sa maa peal veel seisad, näed pealiskaudselt ainult oma maise elu pinda... ja sinu enesesalgamise väli ei või olla laiem kui sinu nägemine.

Inimene ei suuda ükskord — kaugele ette, silmaga nägemata, teadmata ja kaemata—loobuda kõigest sellest, mida avab tulevik tema kasvu mööda Issanda teel—

Tõustes Issanda mägedele, avanevad sulle ikka suuremad vaimlikkude ilude perspektiivid ja vaimustusest neelutades kõige selle ees, mis loonud Suure Looja Jumalik pöitel, sa salgad rõõmuga ära kõik maise, piiratu, ajaliku, mööduva ja isikliku...

Siis kaovad su eest horisondid ja avaneb tee taeva...

„Mu poeg, anna Mulle oma süda!“

O, sõber! — ära viivita nüüd, minel!

Päevad lendavad ja sinu elu hajub mööda kui tuulepuhang... Anna oma süda taevasele Isale ja Tema langetab sinu südame Oma Jumaliku halastuse igavesse olemises!

Andu tervena Elavale Kristusele ja Tema avab sulle tee alalisse osadusse Jumalaga... avab sulle tee täiusele! —

O, sõber, sa pead andma oma südame Sellele, Kes annud ta Sulle! —

Õde Kristuses *Nataly Smirnoff*.

Magneetilistest võtetest usklikkonnas.

Viimasel ajal on mitmel pool usklikkude hulka tungimas nähe, et püütakse füüsiliste abinõudega vaimlikult kõrgemale tõusta. Üks enamlevinenud nähe on, et võetakse kinni üksteise kätest palve või laulmise ajal, mis peab olema osavõtjate üksteisega lähemalt ühendamise abinõuks, et sel teel ühist jõudu moodustada. Sarnastest magneetilistest ringidest võtsin ka ise varem mitmesugustes usulistest seltsides osa. Laialt on levinenud see nähe mitmesugustes vennastustes, spiritistlikes ringides, vabamüürlaste (massoonide) juures ja Narvas jutlustaja R. V. koguduses, nagu tunnistavad sealsed liikmed.

Sarnane nähe täidab kurvastusega kõigi tõsisete Kristuse järelkäijate südameid ja on sundinud ka mind sõna võtma selle küsimuse kohta.

Kui sihiks on vaimlik ühendus, mis jaoks siis vaimlikku taotleda füüsiliselt? Kas siis vaimlik andub edasi füüsilisel teel? **Kristus õpetab Evangeeliumis selgesti ja piiritletult vaimlikku tajuma vaimlikult ja terves Evangeeliumis pole ühtki kohta, kus oleks soovitatud vaimliku sihi saavutamiseks füüsilisi võtteid!**

Mida saavutab saatan selle võttega ja mis siin õieti sünnib? Ühinemine füüsilisel teel midagi absoluutselt puht-vaimlikku eneses ei sisalda ja sisaldada ei või! — **Nõusolekuga füüsilisel teel ühineda vaimlikult teiste isikutega, teostub saatana siht: usklik kaotab oma sisemise vaimliku seisukorra Kristuses ja võtab vastu võõra kuri-vaimliku seisukorra magneetilise kokkupuute läbi võõra isiksusega.**

Siinkohal mõningaid analüüsi märkmeid õelt Kristuses Nataly Smirnofilt selle küsimuse kohta:

„Kaotades oma sisemise — iseseisva seisukorra isepäinsuse, nõustumisega vastu võtma läbistuvat võõrast olemuste voolu, usklik alistab oma vabatahte üldisele tahtele, mis sisenduse (suggestiooni) teel alistab kõiki osavõtjaid sellele tahtele, mis üle on kõikide nõrgemate tahetest!

See on **vaimliku alistamise pilt!**—

Selge on, et isiklik tahe sel hetkel halvatakse võõra tahtega! Tulles esile inimlikul, aga mitte Jumalikul initsiatiivil, need füüsilised ühinemise võtted sisaldavad eneses isikliku magnetismi, sisenduse ja hüpnoosi vältimata elemente. **Mõjudes**

vägivaldselt sisemisele hingelisele indiviidile, nad alistavad ta tahtelisest küljest.

Selle küsimuse traagika tõepäraselt ümberpöörduvale, kes lülina osa võtnud niisugusest magneetilisest ahelast, seisab selles, et tema isiklik elav sisemine osadus Kristusega katkeb, ning Kristuse asemel võtab ta vastu selle vägivaldse seisukorra, mis temale edasi antakse võõra energia magneetilise vooluga! —

Isiklik tahe kaotab oma vaimlik-individualise kooriidi (värvingu), oma vaimlikult vaba initsiatiivi ja nõustudes ühtesulama üldise, magneetilisest ringist osavõtjatest läbistuva võõra tahte salapärase energia vooluga, võtab vastu oma sisemise vaimliku seisukorra ja saavutise asemele Kristuses — **võõra seisukorra, võõra olemuse, võõra elu ja jõul!**

Evangeelium osutab paastumisele, ühispalvele ja leivamurdmisele kui teele, kuidas saada jõudu ülevalt ja ei soovita kuskil selleks füüsilisi võtteid.

Järelikut — loogiliselt on selge, et see võte on saatanast. Et vastu võtta Kristust on tarvis siis ka vahenditult vaimus Kristust Ennast vastu võtta, aga mitte inimest käesurumise kaudu.

Nende võtetega nõrgestab saatan vaimlikku individualiteeti ning teeb ta avatuks igasugusele patusele ja räpasele voolule.

Vaimlikult seisukohalt on usklikule, kes osa võtnud magneetilistest ühinemise võtetest, vaimlik kaotus traagiline, aga inimlikult on naljakas hingede naiivsus, kes ette kujutavad, et hinglihaliku lähenemise ja füüsilise käepigistuse kaudu võib ühineda vaimlikult!

Kui hingel oli enne sellest magneetilisest ahelast osavõttu elav vaimlik seisukord ja ühendus Kristusega, siis pärast seda saatanelikku seansi, kõik tõsivaimlik on purustatud ja riisutud saatana poolt ja selle asemele antakse hinglihalik või maailmalik patune sisemine seisukord. Sektide ajaloost loeme, et need võtted olid eriti arenenud „hüplejate“ kõlvatusse kalduvas sektis. Kunagi ja kuskil ei õpetanud Kristus vaimlikku saavutama füüsilisel teel, tähendab see võte on välja mõeldud saatana poolt oma hukatuslikkude sihtide saavutamiseks. See fakt kohustabki meid neid nähteid analüüsima“.

Teiseks, Kristus pole kunagi ega kuskil lubanud Oma õpilastel vaimlikult töötada isikliku mõjutusega, s.o sisenduslikul (suggestioonilisel), magneetilisel või hypnootilisel teel. Kristus keelab oma õpilastel tööle minna enne väe saamist ülevalt, aga Oma maise elu ajal andis Ta Ise Oma õpilastele Oma jõudu ja Oma võimu (Matt. 10, 1 ja 8).

Meie saame jõudu mitte üksteiselt, vaid Kristuselt. Püüdes vaimlikkude saavutiste poole on tarvis süveneda ja kinnitada isiklikku, vahendit ja elavat osadust Kristusega! Ainult Kristus annab meile jõudu ja ainult Pühas Vaimus võime saavutada vaimlikku, aga mitte üksteise käe pigistamise läbi. **Käesurumise kaudu sisendatakse võõrad tunded, võõrad mõtted ja võõras tahe.**

„Füüsilisel teel andub edasi ainult füüsiline ja inimlik, aga vaimlik, mis Jumalast tuleb, andub edasi vaimlikult.“—nagu klassikaliselt on piiritlenud öde Kristuses Nataly Smirnoff.

Kolmandaks, ei või keegi eitada seda, et „magneetilise ahelast“ osavõtjate keskel enamus ei oma isiklikku elavat osadust Kristusega ning viibivad maailmalikus ja patuses seisukorras. Arusaadav, et ühinemisel nendega ka need, kes on osaduses Kristusega, mitte ainult kaotavad selle ühenduse, vaid võtavad ka osa nende hingede tumedatest tegudest, nagu tunnistab Jumala Sõna (2. Joh. 1, 10—11). Päril selge on, et vanemad vennad rakendades magneetilisi ühinemismeetodeid ja tehes seda Jumala tahte vastu, õpetavad ja sunnivad oma koguduse liikmeid jõudu ja ühendust otsima üksteiselt, aga mitte Kristuselt, s.o teostavad nii salajasel kombel magnetismi ja suggestiooni! —

On isikuid, kes püüavad sisenduslikul (suggestiivsel) teel edasi anda oma isiklike tundeid ja oma sisemist seisukorda ja saavutavad seda salajase magnetismi ja sisenduse (suggestiooni) teel. Kuna paljud hinged teavad juba, et magnetismi ja sisenduse mõjud on saatanast, siis need isikud võtavad tarvitusele magneetilised ringid ja käepigistused, et **varjatud teel elus läbi viia oma mõjud, pettes sel viisil vaimlikult vähekogenud hingi.** Need nähted on puhtsaatanliku päritoluga ja sisuga! See varjatud magnetiseerimine ja suggereerimine avanesid mulle vaimlik-psühholoogilisest küljest ümberpöördumise silmapilgust peale. Vaimlik-psühholoogiline analüüs avab selle sisu saatanliku saladuse: saatan, esitades inimestele selle võtte, kui vaimliku ühinemise paremas mõttes,

hukkab vaimlikku elu ja hingede elava ühenduse Kristusega ja alistab enesele inimeste läbi nende tahte. Seda saatanlikku riugast on kerge tabada: pakkudes vaimliku ühinemise saavutamist, kergitab saatan üles oma maski ja meie, nähes, et tema õpetab füüsilise kaudu saavutama vaimlikku, veendume korraga, et siin varjab ennast saatan ise ja et see on tema vigur!

Oma tutvuse kestel abikaasadega Smirnoffidega, ei või ma osutada nende vaimlikus juhatuses ühelegi taolisele võttele või meetodile. Abikaasade Smirnoffide erinev joon kõikidest teistest usklikest, keda ma mitme aasta jooksul olen tundma õppinud mitmel pool nende juures liikmeks olles, seisab just selles, et nemad ei avalda kunagi hingede peale oma isiklikku mõju, üldse inimlikku mõju, saates kõikide oma juhatustega ja jutlustega hingi **vahenditusse osadusse Elava Kristusega. Täielik isiksuse vabadus ja iseseisvus vaimlikus enesemääramises** — see on abik. Smirnoffide vaimliku töö alus. Siit siis tuleb, et ka Smirnoffide vaimlikud lapsed—kristliku ühingu „Ühendus Kristuses“ asutajad liikmed — ei luba enesele oma elus ja töös suggereerivaid võtteid: „magneetilist ahelat“, „varjatud energia“ voolu, „ringsisendust“, „suggereerivaid käepigistusi“, „vägivaldseid ümberveenmisi“ (nagu adventistide juures) j. n. e.

Iga niisugune — isikliku — terve vastupanu halvamine võõrate mõjutuste vastu; igasugune isikliku tahte alistamine ja vägistamine, kui saatanast põlvenevad nähted, on kristlikus ühingu „Ühendus Kristuses“ lubamata ja hüljatud ühingu poolt.

See ühing kontsentreerib kõik oma ülevalt saadud anded ja jõu isikliku, vahenditu ja elava ühenduse saavutamiseks Elava Kristusega. Ühingu liikmed ühinevad üksteisega puhtvaimlikul teel Kristuse kaudu, aga mitte füüsiliste võtete abil, mis edasi annavad inimeste võõraid hinglialikke tundeid ja võõrast tahtet.

Öde Smirnoff oma vaimlikus analüüsis Kristuses ühinemise küsimuse kohta, ise loomustab seda järgmiselt ja ütleb:

„Kristuse Vaim ja Tema elu meie sees, ühendab kõiki töepäraseid Kristuse õpilasi Tema ainsasse kirikusse: siin hüljatakse ja on lubamata igasugused moodsad, kaasaegsed isikliku sisenduse või mõjutuse vägistavad võtted, nagu suggestioon, hüpnosis, magnetism jne.

Kus ellu viiakse saatanlikud võtted, seal pole Elavat Kristust, seepärast et Kristus ei tule sinna, kus võimaldatakse teotseta saatanal“.

Heitkem kõrvale kõik inimlik ja isiklik, olgem vaimlikult valvel, et meie ei langeks saatana küüsi ja vahendit osaduses Kristusega saavutagem ka vaimlikku ühinemist üksteisega **Kristuse kaudu.**

***

Järve hing.

See oli puhas ja nii sügav järv, mis peegeldas enesest sinavat taevast...

Päikese kiired tungisid tema südame põhja ja kõik tema olemus oli läbi imbunud armastusega. Kuid oma vaikust, oma sügavat ilu, oma kõrget kutset ei hinnanud järv, sest oma lapsepõlves ei teadnud ta veel midagi sellest... Ta oli veel pime... ta ei osanud enesest varjata taevase Isa ideaalset loomingut.

Hajusid aastad aastate järele...

Ja uinusid liikumata veed...

Märkamata--nii kavalalt--lähenes oma surmakattega maailma mürk... ja kirmetas päev-päevalt terve pinna...

Alandlikud, vaiksed, õrnad veed lasksid ennast matta...

Lootusega vaatsid nad nutvate pajude peale, kellele -- nii näis sinavale järvele -- on taevas oma igavese saladusega avatud ja neile tuleb Päikese valgusest elu ja jõud...

Kuid ei teadnud lihtsa, puhta südamega järv, et pajude juured joovad mustast maast oma elumahu ja pööravad taevast ära oma vaimlikult närtsinud oksad--maale vastu... Ja värskendava jõu asemel, pajud sirutades oma halle, halle käsi järve poole, kandsid talle surmavarje ja katsid veel enam tema eest sinise taeva...

Lämmatav atmosfäär ei lasknud järve enam hingata ega elada, kustutades ta hõõguva usu ja katkestades hommikuse oma ühenduse taevaga...

Nii liikumata, ümbritsetud igapäevase udu hallusega, jäi järv üksinda, eraldatud Päikese soojusest ja elust!

Ta pidi lõpuni surema...

Taevane Isa Oma armastuses ei suutnud seda vaikset surma Oma Jumaliku pilkuga enam jälgida...

Selle kirjutise koostamisel olen kasutanud meie Ühingu vanema õe -- õde Kristuses Nataly Smirnoffi -- vaimlik-psühholoogilist analüüs-materjaali nende saatanast põlvnevate sisenduslike küsimuste kohta. Avaldan autorile sügavat tänu lahke kasutamislao eest.

Stud. theol. Edvald Ounapuu.

Kristuses. Pühades vaimlike saavutustes. Põlvevete sisenduslike küsimuste kohta. Avaldan autorile sügavat tänu lahke kasutamislao eest.

Ta käskis kõik kõrvaldada ja need surmaorust kasvanud pajude oksad maha rajuda.

Looja käskis hävitada kõik, mis takistas järve hingamist ja oma südamest taeva-sügavuse peegeldamist.

Kuid järsku kõike puhastada, kõik kõrvaldada polnud võimalik.

Järv oli veel pime... ta usaldas ikkagi veel nii instinktiivselt, nii maiselt nende pajude surmapakkuvaid käsi... Ei suutnud veel ärkav järv täie rinnaga hingata uut igavese elu voolu, mis jooksis nüüd taevast ja lõikas järve vaikist, uinuvat olemust ja tõi enesega eluliikumist, jõudu ülevalt!

Järv kartis oma pinnal neid seisukorda muutvaid elulained...

Elu-voolu täiena oma südamesse võtta polnud tal julgust veel...

Järv seisatas ja pööras veel kord oma pilgu pajude pole...

Valvsalt seisid järve kalda -- elupiiril -- nutvad pajud, et hoida järve tõusmast elavas usus... Ja elavate viljade asemel, tuule tasasel puhangul, katsid pajud järve hinge oma õilmete surmalinikuga...

Pehmelt, õrnalt matsid nad kinni vaiksed, usalduvad veed...

Kuid -- Elav Kristus saatis järve Oma jõuga täidetud kiiri, et valgusega hävitada uinutavat udu ja Kristuse Eluga vabastada surma sidemeist.

Ta saatis Oma kiiri, et nad kannaksid järve ilusa, sügava, kristallise, rahuliku hinge

Ühendusse Kristusega!

Õde Kristuses *Nataly Smirnofff.*

Mälestusi otsingult.

Juba lapsena oli mul jänu Elava Kristuse järele. Mäletan hetki, mil tahtsin nii tungivalt omada tiibu, et lennata inglina sinisesse taeva — Jeesusele lähemale.

Ja kui siis emalt küsisin: „Kuis saada tiibu?“ vastas ema naeratades: „Ole hää ja sõnakuulelik“.

Möödusid aastad... Möödus lapsepõli ja maailmavaimu saatel tulnud „teadus“ surus kogu mu elu ja usu kivistunud haudkülma raami. Mul rööviti kõik, — sest mult rööviti õrn ja puhas lapselik usk!.

Kord õhtul rahutult tänaval jalutades juhib sõbratar mu tähelepanu palvemaja valgustatud aknaile. Meis valmis üleolev otsus — vaatame hetkeks mis siis usklikud ka teevad. Kuigi koosolek oli lõppemas — sain ootamatult köidetud. Üha suurenedes tõusid mu silmi ette elu eksisammud — komistuskivid.

Minus ärkas midagi — tõusid ellu uued püüded, uued otsingud. Mind vallutas jänu Elava Kristuse järele. — Patukahetsus kestis sügavas südame valus mitu kuud — siis tuli lahendus.

Oli õhtu. Ärkas soov jääda püsivamalt palvesse.

Laskusin põlvile ja panin oma haavad südame ja elu pisaratega Kristuse jalgele.

Sääli äkki näen langevat tuppa pikki valguskiirte kimbukesi ja siis ilmus Kristus kibuvitsa kroonis. Suurist kannatavaist silmist voolasid pisarate read — minu eest. Ta andis mul andeks kõik minu patud.

Vaikis torm. Imeline rahu voolas südame.

Olin leidnud Jeesuse ja sain kingituseks jälle õrna lapseliku usu. Sügavas usaldustundes liikusin nüüd usklikkude hulgas, kuid üllatusin: pettumus järgnes pettumusele.

Kuna mu vaimlikud silmad olid avanenud, siis kogesin, et usklikud — eriti need,

keda ma pidasin juhtideks ja eeskujudeks ei käi Jeesuse järel. Ja kuna Jeesus isiklikult oli äratanud minus kuuma jänu minna Tema järele, siis ei suutnud ma teisiti — kui lahkusin sõprade ringist — lahkusin laulukoorist — lahkusin kogudusest.

Tihti seisan ja tihti asetatakse mind küsimuse ette: kuidas oli see võimalik, et ma pidin lahkuma kogudusest ja ringkonnast kus ma ometi olin saanud äratuse? Tean, et tegin õieti, sest 1) tunnistuse selle kohta, et pean lahkuma neist ringkonnist sain südamesse isiklikult Jeesuselt — ilma, et keegi inimene siin oleks olnud vahetalitajaks. 2) Leidsin hiljem, et ka Pühakiri seda nõuab, kuna kogudust valitses täiel määral maailmavaim ja tõsine kristlane peab end lahutama maailmavaimust kõigis konsekventsides. 3) Et ma aga äratust sealt sain, siis tean, et see tuli ainult Jumala Sõnast, mida ma isiklikult kodus ei viitsinud lugeda ja mis mulle seal tookord ette loeti. Hakkasin otsima teist kogudust — kogudust, kes elab kristlikku elu ja omab ühise meele — kuid kõikjal leidsin maailmameelt, alalisi pahandusi ja alatut keelepeksu!

Ei oska väljendada seda rõõmu, kui puutusin viimaks kokku ajakirjaga „Elu-Päike“ ja leidsin osadust inimestega, kes igapäev elavad ühenduses Jumalaga edasi andes igavese Päikese kiiri otsijaile siin maisel pinnal. Nüüd tunnen igapäevaga ikka sügavamalt, kui imeliselt Issand minu eest hoolitseb ja ma võin Teda ainult kiita, et Ta mulle kinkis õiged vaimlikud vanemad, kes mind alaliselt palves saadavad ja mind aitavad vabastuda ka igapäevastest vaimlikust tolmust, mis paratamatult koguneb, matkates siinsel maisel teel

Õde Lynda Knausberg.

Usklikkude suhtumisest maailma.

„... kes tahab olla maailma sõbraks, see saab Jumala vaenlaseks“. Jaak. 4, 4.

Kõige hirmsam meieaja usklikkude eksitus seisab selles, et nemad nagu ilmalikkudki näevad ja tunnustavad saatanlikkude jõudude tegevust ainult avalikus patus, kuritegevuses ja ülekohtus. Just meieajal näitab saatan ennast kõige vähem avalikult, kuid teostab oma mõjud ja sisendused valgusingli maski all, vahenditult oma sulaste läbi, nii peenelt ja salakavalalt, et möödapääsemata vajalik on valvata

ja paluda, et mitte langeda sellesse kiisatusse, nendesse lihtsameelsete ja vaimliku kogemusetu hingede kinnipüüdmiseks kunstlikult lajaliasetatud võrkudesse.

Maailma vaimu, sellesse osastumist, elu maailmalikus vaimus — ei loe usklikud kurjaks ja ei näe selles ülekohtu.

Jumala armastuse kuulutaja, apostel Johannes (1. Joh. 2, 15–16), hoiatab selle hädaohu eest ja annab usklikkudele otsese

käsunormi: „**ärge armastage maailma ega seda, mis maailmas on**“, s. o. meie ei pea midagi maailma päraltolevat armastama. Mingeid **külgeseostusi** ega sisemiselt köitvaid vahakordi ärgu olgu meie ja maailma vahel mingiski suhtes.

„**Kes armastab maailma, selles pole Isa armastust**“.—Nende sõnadega avastab Johannes nende usklikeude **sisemise tõeliku seisukorra**, kes armastavad maailma ja on **seotud** selle külge. Apostel Johannes kinnitab kategooriliselt, et maailmaga sidet alalhoidvad, maailma armastavad usklikud ei oma **eneses vaimlikku, püha, puhast armastust taevaselt Isalt**.

Armastades maailma, armastavad usklikud saatana, sest saatana on „selle maailma vürst“ ja maailma vaim on saatana vaim! (Joh. 16, 11).

Igaüks, kes võtab vastu maailma, võtab temaga omaks ka saatana (Joh. 12, 31; 16, 11). Johannes seletab meile, et kõik ilmalik on **meie** sees elava patu tagajärg: „lihaaste, silmaaiste ja ilmalik uhkus“ — kõik see ülekohus „pole Isast“, vaid sellest maailmast, s. o. saatanast. Jumal pole loonud patust maailma tema saatanlikeude ülekohutegudega, vaid kauni, meile oma suurest ja imelisest Loojast kõneleva kõikilma. Kindlusega on vaja eristada Jumala loomingu saatanliku tegevuse **resultaatidest**, mis purustavad tervet Jumalikku korda ja selle harmooniat selleks, et saavutada terve inimsoo hukkumist!

„Terve maailm lamab kurjuses“—kõneleb Johannes (1. Joh. 5, 19 Vene tõlke järele); see kurjus ongi pimeduse võim, saatana mõju. Kristus avab oma jüngritele, et selle maailma vürst on hukka mõistetud, kuid **igauks peab isiklikult oma vabatahtega** otsustama: kellele tema vastu võtab, kas Kristuse ja Tema eneseärasalgamise käsu, või selle maailma vürsti, kes mingit ärasalgamise otsust ei nõua, vaid pakub ise tervet maailma, et ainult inimest hukata saaks. Kristus ütleb: „Ükski sulane ei või teenida korruga kaht isandat“ (Luuk. 16, 13), seepärast tuleb **sisemiselt otsustavalt** tõusta üles kas Kristuse poole ja teha täielik eneseärasalgamine, või selle maailma vürsti poole; ühendada üht ja teist, nagu seda teevad meieaja usklikud, on **vaimlikult lubamata** ja Jumala Sõna ise annab piiritelu: „**kel Kristuse Vaimu ei ole — see pole ka Tema**“ (Room. 8, 9).

Usklikud, kes säilitavad ilmalikku vaimu, langevad Kristusest ära! See ongi leige seisukorraga usklikeude kategooria, kes **igavesti lonkavad** Kristuse ja maailma vahel, keda Kristus välja sülgab Oma suust! (Ilm., 3, 16).

„Kui keegi **kahevahel** on, siis ei ole Minu hingel heameel temast“. (Eebr. 10, 38). Kristus kinnitab kaks korda, et „Tema jüngrid pole maailmast, nagu Temaagi pole maailmast“. (Joh. 17, 14, 16). Järelikult ka meie, kes otsustame minna **Kristuse** järele, peame sisemiselt välja minema maailmast, mitte kokku puutuma maailmaga ja maailmale mitte kuuluma mingiski suhtes... olema samuti mitte maailmast, nagu Tema ise.

See maailmast vaimus **eraldumine** peab sündima nii järsku ja kindlapiirilisel, et maailm hakkab vihkama Kristuse õpilasi. (Joh. 17, 14). Milline vastandlus sellele, mida tuleb tähele panna usklikeude keskel: usklikud armastavad maailma aga maailm armastab oma. (Joh. 15, 19). Oma ülempreesterlikus palves palub Kristus Isa, et Tema jüngrid, elades ja töötades maailma keskel, säiluksid roojastamata maailmast. (Joh., 17, 15). On usklike, kes väidavad, et Kristus armastab maailma; seda eksimust on väga kerge ümber lükata Kristuse Enese sõnadega: „Ma ei palu terve maailma eest, **vaid nende eest, keda Sina Mulle oled annud**“. Kristus palub Oma jüngrite eest ja „nende sõnade peale Minusse uskujate eest“. (Joh. 17, 9, 20). Kristus palub kõikide nende hingede eest, kes usuvad (usklikuks saavad) Tema jüngrite tunnistuste peale. Nendele äravalitutele käseb Jumala Sõna: „ärge kummarduge võõra ikke alla truudusetutega, sest mis osa on õigsusel ülekohtuga? mis on ühist valgusel pimedusega? mis nõu on Kristusel saatanaga? või milline koostöö on ustavate ja mitteustavate vahel? Mis on ühist Jumala templi ja ebajumalate vahel?“ (2. Kor. 6, 14–15).

Nende sõnadega annab apostel Paulus käsu Jumala Sõna alusel, kõikidele usklikeudele mitte painduda nendele — võõra — selle maailma **patuikka** alla: tema patuste nõudmistega, mõistetega, eelarvamustega ja ülekohtutega ning piiritleb sügavalt need vaimlikud põhjused ja alused, millede mõjul on usklikeudel absoluutselt lubamata vaimlik kummardumine maailma patuikka alla: esiteks, täielik sisemise osaduse võimatus õigsuse ja ülekohtu vahel, s. o. neil, kes valivad välja ristise tee, Kristuse elu, Tema käsundite täitmise, kes otsustavad minna Kristuse õigsuse teed, ei või olla seisukorra (siin ei kõnelda mitte välisest läbikäimisest maailmaga, vaid sisemisest vaimlikust seisukorrast) poolest sisemist osadust nendega, kes elavad selle maailma pattude sees; teiseks, on võimata valguse ja pimeduse vaimlik ühtealgu-

mine. Vaimliku seaduse järgi valgub ühte ainult see, millel on vaimlikke ühtivuspunkte, mis ühesugune ja omab ühist oma olemuse või avalduste poolest. „Valgus paistab pimedusse, kuid pimedus ei mahuta teda“ või „ei võta teda vastu“ (inglise- ja prantsusekeelsete tõlgete järgi) „**Ma olen maailma valgus**“— avab meile Ennast Kristus, Oma vaimlikku olu poolest, ja Tema vaimlikku olemust vastuvõtivatele Oma õpilastele Kristus kõneleb: „teie olete maailmale valguseks!“ Valgusel on kaks vaimlikku ilmuvust: valgus paistab pimedusse, s. o. valgus ei lähe pimeduse sisse, ei ühistu pimedusega, vaid paistab pimeduses: avab, noomib ja paljastab pimedust ja teine ilmuvus: **valgus ajab välja pimedusel!** Valgus seisab eraldi pimedusest, vaimlikult pimedusest isoleeritult ja peab võitma ära pimeduse. Kaasaegsed usklikud aga püüavad nii isiklikus elus kui jutlustes ühte valada valgust pimedusega, ühendada Kristuse Vaimu maailmaga!.. **Vastu võttes** kõike ilmlikku, usklikud lähevad pimedusse; tunnustades ilmlikke autoriteete, osastuvad pimedusega ja laskuvad pimedusse, kaotades Kristuse Vaimu, kuna need kaks—valguse ja pimeduse — olu ei valgu ühte ja ei segune.

Astudes sisse valgusse — lahkub pimedus, pöördudes tagasi pimedusse — lahkub valgus! —

Niisugune on purustamata igasuguse vaimliku elu aluseks pandud vaimlik seadus.

Seisukord võib olla kas valguses või pimeduses. **Valgus on Kristuse Vaimu kontsentratsioon; pimedus on saatani jõu** „Taevaaluste kurjuse vaimude“ kontsentratsioon. Igal pimeduse seisukorral on oma pimedusevaim. Meie ei pea mingeid pimeduse seisukordi vastu võtma, kui aga oleme vastu võtnud, siis kohe Kristuses vabaneda: peame jätma maha selle seisukorra ja minema Kristuse

läbi valgusse, teades, et pimeduse seisukorraga läheb sisse ka pimeduse vaim.

Vaimliku põhjuse avab apostel Paulus: Kristuse ja saatana vahel pole nõustuvust s. o. pole midagi ühist, mingeidki puutepunkte, täielik igasuguse ühtivuse puudumine, täielik vastandlus ja täielik leppimatus; loogiliselt on selge, et ka selle või teise olemuse järgijatel ei või olla mingist kaasosavõttu.

Kristuse õpilaste ja ilmlikkude vahel ei või olla ühist elu, mõistete ja tajumise samasust! Selles vaimlikus mõttes Kristus tunnistabki Oma õpilaste kohta, et nad pole sellest maailmast! (Joh. 17, 16). See usklike Vaimus lahkumine maailmalikkudest tuleb eriti selgesti ainult siis, kui usklikud otsustavad pöörduda tagasi esimese kristluse ideaali juure, võtavad omaks vaimlikult Kristuse olemuse —valguse olu—ja siis tuleb teravalt nähtavale nende ees — selle maailma pimedus.

Enamus kaasaegsid usklike ei erista valgust pimedusest; mitte eraldudes sisemiselt maailmast, nemad viibivad pimeduses: „Jääge Minusse ja Mina jään teisse“ — avab Kristus vaimliku Temas elu saladuse. (Joh. 15, 4).

„Mina pole sellest maailmast“, kõneleb Kristus (Joh. 17, 14 ja 16); järelkult ka **elu Kristuses ja viibimine Temas piiritlevad uskliku sisemise vaimliku seisukorra**, väljaspool maailma, sisemiselt lahtikistud maailma patukõitmetest.

Sellesse seisukorda Kristuse Valguses suhtubki Jumala Sõna: „Teie olete Jumala tempel ja Püha Vaim elab teis“. (2 Kor. 6, 16; Eebr. 3, 6; I Petr. 1, 5).

Selles sisemises seisukorras, elavas, katkematus osaduses Issandaga, õigustavad usklikud Kristuse sõnu: „teie olete maailmale valguseks; „teie olete maale soolaks“. (Matt. 5, 13—14).

(järgneb).

Nataly Smirnoff.

Kiri toimetusele.

„...Ei suuda sõnadega väljendada seda leegitsevat rõõmu ja vaimlikku rahuldust, mida enesega kaasa toob aegkiri „Elu-Päike“! Ta kingitud on võrdlemata väärtuslikud. Leian aegkirjas „Elu-Päike“ tõsiseid ja täpsaid lahendusi oma rahutus hinges tekkinud küsimustele, lahendusi, milliseid olin kaotanud lootuse neid üldse leida ja otse imena paistavad mulle uued,

kuid siiski igavesti olnud ja jäävad vaimlikud tõed, mis nii selgelt valgustatud, et need ka pimedamale silmale peaks nähtavad olema; jõuduandvalt julgustab „Elu-Päike“ võitlusesse kõige valgustkartva mustusega, eksitustega ja kiusatustega. Kartmatult kergitab ta varjatud katet, mille alla peidetud pimeduse võimude alatud löksud ja püünised. Ta ei pane

tähelegi neid arvutuid pisilasi, kes ta ümber, kartes kaotada saaki, sumisema hakkavad. „Elu-Päike“ juhatab eksitustest vabale, puhtusest säravale tõeteele, kust tõde otsiv hing võib jõuda sihile ja leida Teda, Kes ütleb: „Mina olen Tõdel“

Vaikne, pisarais palve tõuseb südamest Lunastaja ette, et leiaks „Elu-Päikest“ iga kannatav hing, kes langemas, või langenud eksitusse, et ta võiks leida teed kindla, kaljuse aluse juure, mis ei lange, et ta hinge võiks langeda kiir Igavese Elu Päikeselt, kes oma võrdlemata säras tõuseb

kord Igavese Elu kuldsel hommikul, millest kiir „Elu-Päike“ hõisates teatab: ju koidab! Loodan, et „Elu-Päikest“ ei suuda varjata enam meie eest läbipaistmatud pilved ja meie tema valgusel näeme astuda jälgedesse, mida Teie, abikaasad Smirnoffid, meile ette olete astunud, et neis käies jõuame ükskord Igavese Valguse maale, kuhu tiivustab meid igatsus, mida pole suutnud hävitada maine ilm.

Teile tänul

J. Kõstner.»

Elavaid küsimusi.

Kallis sõber J. U!

Teie poolt esitatud küsimused pakuvad huvi ka paljudele teistele isikutele, seepärast on toimetus otsustanud teie küsimustele vastata ajakirja kaudu.

Vastus esimesele küsimusele.

Teie küsite: „Kuidas võib minu hing saada Jumalalt pattude andeksandmise tunnistuse?“

Teil on õigus, kallis sõber, hing ei või Jumalalt saada pattude andeksandmise tunnistust. Jumal annab oma tunnistuse südame ja vaimu kaudu. Selle tunnistuse Teie võite saada peale täielikku tõemeelset patukahetsust, mida peab täitma Jumala ees. Ükskõik missugustes pattudes ja ülekohtutegudes inimene süüdi on; Jumal andestab iga patu, peale ülekohtuteo Püha Vaimu vastu. Matt. 12, 31–32; Mark. 3, 28–29; Luuk. 12, 10. Iga patune, kes mõistnud enese hukka patuses elus ja kes kahetsenud tuliselt kõikides pattudes, täies usus ja lootuses Jumala halastusele ja Meie Issanda Jeesuse Kristuse eestkostmisele, saab Jumalalt enese sees pattude andeksandmise tunnistuse ja tunnistuse ka sellest, et ta omab Jeesuse pärast igavese elu.

See tunnistus pole inimeste ettekujutus, vaid vaimlik tegelikkus, millest kõneleb meile Jumala Sõna ja tõeliselt ümberpööratud isikute kogemus: 1. Joh. 5, 10–11. Isikuil, kel puudub tunnistus Jumalalt, ei ole õigust pidada ennast ümberpöördu- nuteks. Ainult see tunnistus annab meile õiguse lugeda ennast ümberpöördu- teks. Isiklik tunnistus ja teiste inimeste kinnitus selles küsimuses ei oma mingit vaimlikku tähendust, kuna ta ei anna

mingeidki vaimlikke resultate. Tunnistuse Jumalalt peame saama siin, elades maa peal, aga mitte peale surma. Kristus ütles: „Inimsoo Pojal on võim maa peal patte andeks anda“. Matt. 9, 6; Mark. 2, 10; Luuk. 5, 24. Nende sõnadega on öeldud, et patud annab andeks Kristus Ise, aga mitte inimesed ja et patte antakse andeks maa peal aga mitte taevas.

Hauataga pole pattude andeksandmist. Inimene saab seal ainult seda, mida ta saavutand maa peal: head ja püha või kurja ja patust. Hauataga sünnib ainult vaimlik realisatsiooni; avastub selle tege- likkus, mida inimene varjas enese sees. Mõistukõnes rikkast ja Laatsarusest Kristus kõneleb selgesti, et hauataga inimesed ühest seisukorrast teise ei lähe: kui inimene on sattund põrgu, sinna ta jääb ja ei või üle minna paradiisi, nagu kinnitavad ini- mesed; samuti ka need, kes määratud paradiisi, ei või sattuda põrgu. See mõte on varjul Kristuse sõnades:

„Ja pealegi on meie ja teie vahele suur vahe kinnitatud, et need, kes siit tahavad sinna teie juure minna, ei või mitte, ega need, kes seal on, ei saa sealt siia meie juure tulla“ Luuk. 16, 26.

Mitte mingisuguste abinõudega ei saa parandada hinge seisukorda haura taga ja mingit lunastust ei või anda inimhinge eest: „Ükski (inimene) ei või mitte vanda lunastada ega Jumalale lunastamishinda tema eest anda ja nende hingede lunasta- mine on nii kallis, et see peab maha jääma igaveste (et sellest peab igavesti loobuma)“. Laul 49, 8-9; (Matt. 16, 26; Mark. 8, 37). Valitsevate kirikute esindajad usutavad Jumala Sõna mitte tundvaid inimesi, et nemad võivad hinge üle viia põrgust taeva,

tarvitseb ainult nendele selle eest võimalikult rohkem raha maksta. Kuid see on võimatal Jumal ei anna midagi raha eest (ei müü ja ei osta), aga annab kõik muidu: Matt. 10, 8; Ap. teg. 8, 18–20; Rooma. 3, 24. Jumalateotus on mõelda, nagu oleks võimalik Jumalalalt midagi saada raha eest. Seda enam ei või saada päästmist raha eest, teisiti oleksid rikkad inimesed terve Jumala riigi üles ostnud ja vaesetel inimestel oleks jäänud üle ainult põrgu minna. Jumala Sõna ütleb, et Jumala riigi pärijateks on „usu poolest rikkad“ vaesed inimesed“. Jaak. 2, 5–6; 5, 1–6; (Matt. 19, 23–24; Mark. 10, 24–25; Luuk. 6, 24–25). Päästmine antakse kõikidele inimestele, kes toovad patukahetsust, usu läbi Kristusse, muidu (maksuta), Jeesuse Kristuse armuannina: „Sest teie olete armust öndsaks (päästetud) saanud usu läbi, ja seda ei mitte teie käest; Jumala and on see: Ei mitte tegudest, et ükski ei peaks kiitlenu (ei kiitleks)“. Eeves. 2, 8–9. „Saades õigeks mõistmise muidu, Tema armust (по благодати Его) lunastamisega (искуплениемъ) Kristuses Jeesuses, Kelle Jumal on rakkunud (предложилъ) armuheitmise (умилостивленія) ohvriks Tema veres usu läbi. Tema õiguse näitamiseks pattude andeksandmises.“*) Room. 3, 22–25. (I Joh. 1, 7; Room. 5, 9; Eeves. 1, 7; Kol. 1, 20; Tiit. 3, 4–7; Eebr. 9, 14; 10, 19 ja 29; 13, 12; Ilm. 1, 5; 5, 9.)

Patukahetsust, kui Jumalikku sisseseadet (Matt. 4, 17; Mark. 1, 15 ja Ap. teg. 17, 30) ei tohi võrrelda pihiga, mis sisse seatud valitsevates kirikutes.

Piht (исповѣдь) kui inimlik sissesead, ei anna mingeid võimalikke tulemusi (resultaate) ja ei võigi anda, sest see ei vii inimest täielikule patukahetsusele ja ümberpöördu misele. Kuidas inimene enne pihti patustas, nii patustab ta ka peale pihtimist. Mingit põõret nende inimeste elus aset ei leia Inimsüda pihtimisest ei saa uueks, mis aga alati sünnib täieliku patukahetsuse (покаяние) juures ja vana patune elu tuleb jälle tagasi. Kristus, patustele andeks andes, ütles neile: „Mine ja edaspidi ära patusta.“ Joh. 5, 14 ja 8, 11. Peale patukahetsust on tarvis patt jäädavalt maha jätta, seda nimetataksegi Jumala Sõna järgi ümberpöördu miseks (Jerem. 18, 11; 25, 5; 35, 15; 36, 3), mida on tarvis teha ühtaegu

*) Venekeelse tõlke järgi.

patukahetsusega: Matt. 3, 8; Ap. teg. 3, 19–20; 26, 20. Jumala Sõna vastab sellele küsimusele sõnaselgelt: „Kas jääda meil patu sisse, et suureneks armuõnnistus (благодать)? Ei kuidagil.“ Room. 6, 1 ja 15. „Kui meie, olles saanud tõe tunnetuse, meelega patustame, siis ei jää enam ohvrit pattude eest, vaid ühe kohtu ja tule ägeduse hirmus ootamine, mis valmis ära neelama vastupanejaid.“ Eebr. 10, 26–27 (Vene piibli tõlke järgi).

Paljudel luterlastel puudub õige arusaamine patukahetsusest. Mõeldakse, et patukahetsus seisab selles, et „parandada meelt“ ainuüksi meelte, ainult veendumuste ümbervahetamine, vaimlikkus midagi ei anna. Mitte üksi meelt ei pea parandama, vaid peamiselt uuendama südant ja elu: „Heitke enesest ära kõik oma pattud, milledega teie patustanud olete ja looge omale uus süda ja uus vaim“. Eesek. 18, 31. Jumala Sõna avab meile samuti kuidas on tarvis kahetseda ja missugust patukahetsust nõuab meilt Issand: Jaak. 4, 7–10; Jess. 1, 15–20; Joeli 2, 12–13. Piiblis meie leiame pühade inimeste patukahetsuse suuri eeskujusid: 1. Esra. 9, 3–6; Neem. 1, 4–7; Laul 38, 4–11; 88, 2 ja 10.

Teine küsimus: „Missugust teed meie avame päästmise juure?“

Ainuke tee, mis viib päästmise ja täiuse saavutamise juure, see on Kristuse tee. Seda teed meie avamegi inimestele. Mitte oma veendumusi, mitte oma vaateid, mitte oma õpetust selles küsimuses meie ei levita, lugedes seda patuks. Kaal. 1, 8–9. Kõik, mis on inimlik, see pole enam Jumala. Kristus ütles: Asjata austavad inimesed Mind, õpetades inimlikku õpetust ja käske. Matt. 15, 9; Märk. 7, 7. Kõik inimlikud teed viivad hukatusse. „Nende tee (inimlik), on kui libedad kohad pilkses pimeduses: neid tõugatakse ja nad langevad maha“ Jerem. 23, 12. Issand ütles: „Käige igasugusel teel, mida mina käsen teile, et teil oleks heasti“. Jerem. 7, 23.

Mitte kuskil Jumala Sõnas pole öeldud seda, et meie peame avama inimlikke teid ja käima nendel teedel. Seepärast iga Jumala Sõnale sõnakuulelik inimene peab otsima Jumala teed, et pääseda.

Jumala tee on meile näidanud Kristus, Kes Ise käis läbi selle tee (I. Peetr. 2, 21; 4, 1 ja 13–14), seepärast ta nimetatakse Kristuse teeks. Meie ülesanne seisab ainult

selles, et avada inimestele seda teed, kuna Kristuse sõnade järgi, on seda teed leida väga raske: „paljud otsivad ja ei leia. Luuk. 13, 24. Patukahetsus ja ümberpöördumine on ainult selle tee algus; Ap. teg. 18, 25. Kristuse tee läheb läbi täieliku kõige maise ja samuti ka oma isikliku elu ärasalgamise. „Igaüks teist, kes ei salga ära kõik, mis ta omab, ei või olla Minu õpilaseks.“ Luuk. 14, 26–27 ja 33 Peale selle tuleb suremine vanale inimesele, maailmale ja patule: Joh. 12, 24; Room 6, 1–8; I. Kor. 15, 31; Kaal. 5, 24. See tee läheb läbi suurte jõupingutuste ja võitluse: Matt. 11, 12; Luuk. 16, 16; Ap. teg. 14, 22. Minnes seda teed, võib iga kristlane saavutada pühaduse ja täiuse, millele meid Jumala Sõna üles kutsubki. Terve Piibel kõneleb sellest, et meie peame olema pühad kõikides teotsemistes: Matt. 5, 48; Jaak 1, 4; Eves 4, 13; 2. Tim. 3, 17; Eebr. 6, 1; Luuk. 1, 75; I. Peetr. 1, 15–16; Room. 6, 22; Eeves. 4, 24; I. Tess. 4, 4 ja 7; Eebr. 12, 14 ja teised. Kristuse teed võib sooritada ainult Püha Vaimu abiga, seepärast on vaja peale patukahetsust paluda uuestisündi Pühast Vaimust: Luuk. 11, 13; Joh. 3, 1–7. Kuni Püha Vaimuga täitumiseni ei tohi välja minna kuulutama: Luuk. 24, 49; Ap. teg. 1, 4.

Meie erinevus teistest usklikkudest seisab järgmises:

Meie võtame omaks, nagu ma juba Teile seletasin: 1) patukahetsust; 2) ümberpöördumist; 3) Pühast Vaimust uuestisündmist; 4) enesesalgamist ja 5) lihale ärasuremist kui Evangeeliumi põhitõdesid, milleleta võimata pääsemine (hukatus). Teised usklikud aga võtavad omaks ainult patukahetsuse ja ümberpöördumise ja loevad seda Kristuse tee sooritamiseks ja täitmiseks s. o. nemad mõtlevad, et ainult üksi patukahetsuses seisabki Kristuse õpetuse sisu. Selles, nagu näete, meie ja teiste usklikkude vahel on määratu vahe.— See, mida teised usklikud loevad Kristuse tee sooritamiseks ja täitmiseks, on meie juures ainult alguseks. Sest et Jumala Sõna järgi on patukahetsus ja ümberpöördumine ainult esimene samm Kristuse teel— „ainult Issanda tee algus“. Ap. teg. 18, 25. Paljud usklikud ei astu seda esimestki sammu lõpuni s. o. kuni Jumalalt pattude andeksandmise tunnistuse saamiseni.

Mõnedes usuühingutes on omaks võetud niisugune madal ebaaus hingede Kristuse poole ümberpööramise viis.

Tulevad juure janunejad hinged, neile tehakse ettepanek palvetada, peale palvet pannakse nende peale käed (nagu oleks neil võim) ja siis kuulutavad niisugused hinged ümberpöörunudteks, kuid siin mingit ümberpöördumist ei sünni. Nii töötavad palgalised. Ebaaus ja häbemata teoviis, hukata inimhingesid rõveda omaku pärast. I. Peetr. 5, 2. Sooritades esimese sammu Kristuse teel usklikud ei väljenda mingitki tahet teha edaspidised vaimlikke samme Kristuse teel.

Ei kaevu ega süvene sisemises seisukorras, selleks et panna see vaimlik alus kaljule“ nagu käskinud Kristus: Luuk. 6, 48; Job. 28, 3–4.

Teised usklikud mõtlevad samuti, et ainult patukahetsuse sooritamisega on saavutatud päästmine, seepärast loevad ennast pühadeks inimesteks ja Jumala lasteks. Selles eksivad sügavalt usklikud, kes ei tea Jumala Sõna põhitõdesid. Patukahetsuse ja ümberpöördumise läbi meie saame mitte päästmist ja pühadust, vaid ainult pattude andeksandmise ning astume elavasse vaimlikku ühendusse Kristusega, sellest tunnistab meile Jumala Sõna: Mark. 1, 4; Luuk. 3, 3; Ap. teg. 2, 38; 3, 19–20; 17, 29–30; 26, 20. Päästmine ja pühadus saavutatakse puhta ja püha elu läbi (Room. 5, 9–10), aga kui peale patukahetsust elame patust elu, siis meie ei saa kätte pühadust ega päästmist ja teenime ära Jumala viha: Eebr. 10, 26–29. Kordan— päästmine saavutatakse püha aga mitte patuse eluga. Kus valitseb patt, seal on veel pimeduse ja saatana võim: I. Joh. 3, 8–9; 5, 18. Seepärast usklikud, peavad iga päev patule surema, niikaua kuni ära surevad, nii teostasid apostlid Kristuse teed: I. Kor. 15, 31; 2. Kor. 4, 11; Kaal. 5, 24. Patule mitte ära surres, meie ei või elustuda vaimlikult. Selles peitub meieaja usklikkude surnud seisukorra põhjus: nemad ei sure ära vana inimese pattudele ja liha suretab neis kõik vaimliku ja matab neid endid maha. Sel viisil satuvad usklikud leigesse Laodikea kiriku seisukorda ja hüljatakse Jumala suust: Ilm. 3, 16. Kui usklik ei salga ära oma isiklikku elu, ta vaatab alati tagasi maailma ja moonduv vaimlikult Loti naise taoliseks soolasambaks (I. Moos. 19, 26), mille eest Kristus hoitab (Luuk. 17, 31–32).

Ühed usklikud teevad nii, sügava eksimuse tõttu, aga teised nüri, mõttetu laiskuse pärast vaimlikus töös. Niisugused usklikud, kellele avatud Kristuse tee ja nemad

ei võta meelega kanda oma risti, on enam süüdlased kui need, kellele pole avatud see tee. „Ori aga, kes teadis oma isanda tahtmist ja polnud valmis ja ei teinud tema tahtmise järgi, saab palju lüüa, aga kes ei teadnud ja tegi karistuse-väärt, saab vähem lüüa.“ Luuk. 12, 47–48.

(Vene piiblitõlke järgi)

Kui usklikud ei salga ära oma isiklikku elu, siis ei või nad elada Jumalale ja Tema riigile ning seepärast ei või saada Kristuse õpilasteks: Luuk. 14, 33. Kui usklikud ei sure ära vanale inimesele ja maailmale, siis nemad jäävad tuimaks lihliku seisukorra rāpas, sest et ainult see, kes sureb vabaneb patust aga „see kes elab lihas, ei või olla Jumala meelejārgi“: Room. 8, 8. Kui usklikud Pūhast Vaimust uuesti ei sünni, nad ei või minna Jumala riiki (Joh. 3, 3 ja 5), sest et mingeid vaimlikke saavutusi ei või olla ilma Pūha Vaimu abita ja juhatuseta. Ainult Pūha Vaim õpetab ja juhatab meid igasuguse tõe juure ja annab jõudu patu ja maailma äravõitmiseks. Joh. 14, 26; Ap. teg. 1, 8.

Avades tõepärast, elavat Kristuse teed Jumala sõna õpetuse järgi, meie toome nähtavale selle sisemise teotsemisega niisuguste usklike surnud, eluvõõra, viljatu ja valtsi seisukorra, kes ei võta omaks Kristuse teed ja ei ela Kristuse elu.

Nagu helgiheitja pimeduses, nii Kristuse valgus valgustab läbi pimedust: inimlikke eksitusi Joh. 1, 9; Job. 33, 30.

Siit tuleb Johannese õpilaste vaenulik suhtumine Kristuse õpilaste vastu, sest et Johannese õpilased tahavad, maksku mis maksab, ennast Kristuse õpilastena välja anda, ilma, et neil vähematki soovi oleks minna Kristuse järele, Tema teed: Matt. 10, 38; Luuk. 14, 27.

Agā talitades tõe järgi, Johannese õpilased ei peaks ennast välja andma Kristuse õpilastena. Igal inimesel on vabadus minna seda teed, mille tema välja valinud, sest et iga inimene saavutab ainult seda, mida ta välja valib. Inimene ei või saada seda, millest ta on ära ütelnud: kui näiteks usklikud ei lähe Kristuse teed, tähendab nad loobuvad Jumala riigist, seepärast nad ei satu ka sinna (Matt. 19, 21–24); kellena inimesed ennast siin maa peal välja paista lasevad, ei oma mingitki tähendust, selle eest tuleb ainult karistus. Igavikus tulevad ilmsiks kõik vaimlikud näitlejad. Suur kur-

jus on selles, et inimesed lasevad ennast parematena välja paista, kui nad tegelikult on. Niisuguste teoviisidega tehakse maha Jumala nimi ja halvatakse vaimlik töö, sest et maailmalikud, mārdates Johannese õpilaste Evangeeliumi vastast elu, teevad maha Evangeeliumi, nagu oleks Evangeelium süüdi selles, et vāärkristlased elavad maailmalikku, patust elu. Johannese õpilasteks nimetatakse neid usklikke, kes vastu võtavad ainult üht tōde: patukahetsust ja ümberpõrdumist ja hoopiski ei taha minna Kristuse ristiteed. Kuid see põhjus ei anna Johannese õpilastele õigust tūlitseda Kristuse õpilastega ja Kristuse õpilastel ei kõlba väljendada vaenulikku suhtumist Johannese õpilaste vastu, sest et: „suures majas pole mitte ainult kuld- ja hōbeanumaid, vaid ka puust ja savist, ning ühed on auliseks, aga teised madalaks tarvitamiseks.“ (2. Tim. 2, 20).

Kuid nii ühed kui teised anumad on majas vajalikud.

Kolmas küsimus: meie suhtumisest kirikusse.

Kallis sõber, mida Teie nimetate kirikuks? Teie kirja sisust võib teha järelduse, et Teie mõistate kiriku all õigeusu templit. Teie segate ära kaks oma tähenduse ja seisukorra poolest isesugust mõistet: kirik ja tempel. Jumala Sõna järgi pole see sugugi nii. Kirik ei ole tempel ja tempel pole kirik. Jumala Sõna järgi nimetatakse kirikuks usklike ühisust ehk pigemini vaimlikku ühingut. (Ap. teg. 2, 47; 5, 11; 8, 1; 9, 31; 11, 22; 12, 1 ja 5; 14, 27; 15, 3 ja 22.) Tempel on agā „palvekoda“ nagu sellele Kristus nimetuse annud: (Matt. 21, 13). Kivi- ja puutemplid on õigemini nimetada palvekodadeks, et eristada neid uskliku inimese vaimlikust, elavast templist, mis loodud Jumala Enese poolt: „Kas teie ei tea, et teie olete Jumala tempel“ (1. Kor. 3, 16–17; 6, 19). Palvekotta on meil aukartlik, agā vaimlikku templisse puhas ja pūha suhtumine, seepärast et see tempel võib ja peab saama Pūha Vaimu templiks. (1. Kor. 3, 16). Kristuse kiriku, elavate usklike vaimlikku ühingusse, on meil samasugune suhtumine kui elavasse Kristuse kehha, kes ta oma vaimliku tegelikuse poolest ongi, nagu sellest tunnistab Jumala Sõna: (1. Kor. 12, 27; Eeves. 1, 22–23, Kol. 1, 18.) Nagu nendes, nii ka kõigis teistes küsimustes meie talitame kooskōlas Jumala Sõnaga, millegiski mitte taganedes tema vaimlikust mõttest. (Kaal. 1, 8–9).

Jään sügava austusega

M. S.

"Elu-Päikese" toimetusele on saabunud järgmisi küsimusi:

I.

"Kuuludes sektantide hulka, meie omame isiklikult tunnistuse pattude andeksandmise kohta ja seepärast ei ole nõus sellega, et kõik sektandid viibivad eksituses ümberpöörumise suhtes. Palume väljaselgitada see küsimus, et kõrvaldada meie vaheline arusaamatus!" —

Vastus.

Kõige pealt tervitame teid rõõmuga ja armastusega Kristuses! —

Teil on õigus, teie ja meie vahel on ainult lihtne arusaamatus. Usklikke, kes seisavad valjult tões Jumala Sõna alusel, ei nimetata sektantideks! —

Sektantideks kutsutakse neid religioonselt häälestatud inimesi, kes lähevad Jumala Sõna tõest kõrvale, s. t. kas kuulutavad mingit inimlikku õpetust, ja hoiavad selle poole, mis ei ole aga kooskõlas Jumala Sõnaga (2. Joh. 1, 9–11; Kal. 1, 8–9).

Välkesestki kaldumisest kõrvale Jumalikust tõest — tekib juba sekt (1. Tim. 6, 3–5) ja tema järelkäijaid ähvardab vaimlik hädaoht, mille eest Jumala Sõna valjusega hoiatab: (Room. 2, 7–8; 2. Tess. 2, 10–12).

Kordame: kõik usklikud, kes seisavad Jumala Sõna järgi tões kõikides küsimustes, mis läbi võetud vend M. S. kirjutuses "Sektantide eksitusi" — ei ole sektandid; kuid mõnigi kõik usklikud ilma erandita, kes muutuvad ägedaks ja üles tõusevad Jumala Sõna tõe vastu, ise määravad enese sektantide sekka s. o. tõe juurest ära minejate hulka.

Veel kord tervitame teid paljalt Issandas. —

II.

"...Olge lahke ja vastake küsimusele: millega seletada seda, et teiste religioonsete organisatsioonide vastu on usklikkude suhtumine tagasi hoidlikum ja rahus, aga teie vastu sagedasti isegi väga terav — tormine ja nagu näha teie aegkirja sügavast sisust suhtumine ärateenimata ja õiglusteta?" —

Vastus:

"Kui maailm teid vihkab, siis teadke, et tema Mind enne teid on vihanud. Oleksite teie maailmast, siis armastaks maailm oma, aga et teie maailmast pole, vaid Mina olen teid maailmast ära valitsenud, seepärast vihkab teid maailm." (Joh. 15, 18–19). Nii vastas Kristus, seletades Oma õpilastele selle viha põhjust. "Maailm armastab oma" — nende sõnadega lahendas

Jeesus jäädavalt elavate ja surnud usklikkude probleemi (küsimuse). Maailm kiidab neid usklikke, kes jäävad maailma s.o. nemad on maailmale — „omad“. Ja vihkab neid, kes jätvavad maha maailma ja lähevad Kristuse järgi.

"Häda teile, kui kõik inimesed head teist räägivad, sest nende vanemad tegid nõnda samuti valeprohvetitega" (Luuk. 6, 26.) Kristus väljendab kindlapiirilisel, et maailmalikud usklikud, religioonsed inimesed—kiidavad valeprohveteid s. o. usklikke, kes ise ennast välja annavad tõesetena ja samal ajal ei käi tõe järele s.o. ei käi Kristuse järel; nende külluslik elu räägib vastu nende sõnadele. Kristus hoiatab valjusega Oma õpilasi valeusklikkude seisukordade eest, kelle siht on: et maailm neid vastu võtaks, saada kuulsaks, omada suuri kogudusi ja austada ennast ja oma õpetust.

"Ja kõik, kes tahavad jumalakartlikult elada Kristuse Jeesuse sees, saavad taga kiusatud" teistes piiblitõlgedes on öeldud: „tuleb tagakiusamist kannatada“. (2. Tim. 3, 12) — see on igavene seadus tõesete Kristuse jüngerite jaoks! —

Eestikeelses Jumala Sõna tõlkes ka siin, nagu paljudes teistes kohtades, on hirmus vaimlik viga. „Saavad taga kiusatud“ — asemel on öeldud: „peab taga kiusatama“. Sellel alusel on tekkinud eesti usklikkude seas terve krupp, kes loevad enese kohta Jumala Sõna täitmiseks: taga kiusata tõesid usklikke. Selle saatanliku loogika järgi tuleb välja, et Jumala Sõna täidavad mitte ainult need, kes kannatavad tõe eest, vaid ka need, kes taga kiusavad tõe! — Niisugune saatanlik Jumala Sõna kõverdamine (muutmine) on lubamata. Kristus kuulutab ette sellest saatanlikust voolust, mis on ilmunud ka meie juure.

Ta kõneleb: „...ja tuleb tund, et igaüks, kes teid tapab, mõtleb ennast Jumalale meelehead kui ohvriga tegevat. Ja seda võtavad nemad teile teha, seepärast et nemad ei ole tunnud (tunnetanud) Isa ega Mind. Aga seda olen Ma teile rääkinud, et kui tund saab tulnud, teie see peale mõtlete, et ma teie seda olen ütelnud...“ (Joh. 16, 2–4.) Nähes vaimlikkude silmadega Oma tõe eest kannatavate õpilaste okkalist ristiteed, Kristus trööstib neid:

„Õndsad need, keda taga kiusatakse õiguse pärast; sest nende pärast on taevariik. Õndsad olete teie, kui inimesed teid Minu pärast laimavad ja taga kiusavad ja räägivad kõikisugu kurja teie peale, kui nemad valeavad“.

(Matt. 5, 10–11).

Toimetus.

Teadaandeid.

"Olen kuulnud, et Metodisti jutlustaja V. Ojasson levitab laimu venna Mihail Smirnoffi peale, kui oleks ta teda needmise alla pannud ja tema, Ojasson nüüd selle tagajärele haige on.

Mina tean lugu nii, et kui V. Ojasson Pärnus haige oli, siis mina, kui tema sõber, tutvustasin teda venna Mihailiga, keda ma tundsin kui võimast usklikku, kelle palvete peale oli terveks saami olnud.

Olin juures tõlgiks, kui surmani haige V. Ojasson venna Mihaili läbi terveksaamise Jumalalt vastu võttis ja paranes ning minule kui sõbrale tunnistas seda paranemist palve mõjuna. Vend Mihail hoiatas teda edaspidi patustamast, mille tagajärele haigus tagasi tulevat.

Friedrich Kirkmann.
(endine metodist)

"Austatud vend Kristuses!

Palun mahutada ajakirja „Elu-Päike“ veergudele üldiseks teadmiseks, et mina, Meeta Orav, endiselt olen „Ühendus Kristuses“ liikmeks ja käätööliseks, sest Rakvere linnas, nagu mulle on teatatud, levitakse adventistide poolt kuuldust, et mina ja teisi isikuid on ühingust välja astunud. Vastupidi ühingust „Ühendus Kristuses“ pole keegi välja astunud ja mina isiklikult tänan ja austan Issandat, et ikka enam ja sügavamalt kinnitun

truuduses Issandale ja oma kutses töötan meie ühingu.

Õde Meeta Orav."

"Austatud vend Kristuses!

Palun ajakirjas „Elu-Päike“ äratrükida järgmist:

Baptistide keskel Keilas, levitab Hans Jupermann kuulujuttu ja laimu, et mina, Herta Lasberg olevat möödunud suvel teenistuskohalt vallandatud ja nagu oleks mind Ühingu Rakveres olemise ajal sunnitud kõik ühingu ette tulev raske keheline töö ära tegema. See on vale! Võin tunnistada ainult üht, et vanem vend ja õde Smirnoffid olid alati ja igalpool meile kõigile kehalikus töös eeskujuks. Ametis olin terve päev ja koju tulles oli kõik minu jaoks valmis. Enne oli õde Smirnoff minu teenijaks, kui mina temale! Pealegi külastas H. Jupermann ühingu, kui külaline (sest ta pole kunagi Ühingu liikmeks olnud) ainult mõned korrad ja temal pole mingitki ettekujutust Ühingu sisemisest elust.

Rakvere."

Õde Herta Lasberg.

"Ärge kandke keelt üksteise peale, vennad..."

Jaak. 4, 11.